

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. In gratia existens, putans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Si dubitetur, an puer vsu rationis polleat & poterit, & debeat ecclesiasticè unctioni, sed sub conditione. Ita Ioan. Sanch. in *ses. d. 17. n. 17.* Leandr. de *Ext. Vnct. d. 3. q. 3.* Diana 3. *p. tract. 4. ref. 169.* Addens negotia, in quibus nihil amittendum timetur, sed potius lucrum speratur, audacter esse tractanda.

Accedamus nunc ad Phræneticos. Qui post usum rationis in Phrænesim, vel in amentiam inciderunt, hoc Sacramento frui posse, certum est. Nec enim opus, ut expressè infirmus illud dum sanæ esset mentis, petierit; cum sufficiat, vel aliquod dedisse petitionis signum, vel solum esse Fidelem de quo præsumatur velle, saltem in mortis articulo ritu Christiano decedere, & de quo non constat, esse in mortali, modo mox explicando §. *seq. n. 2.*

Cavendum tamen semper est, ne, quoad Phræneticos, sit periculum irreverentiæ, eo enim existente, non erunt vngendi.

§. IV. In gratia existens, seu putans, &c.

1. **C**um hoc Sacramentum sit Vivorum, ut explicimus, In *Opusc. meth. comm. c. 1. §. 1. in Eto lib. 1. de Sacram. in gen. sup. c. 3. §. 2. n. 4.* & videri potest Coninch. *disp. 19. de Ext. Vnct. a num. 19.* requirit statum gratiæ in suscipiente. Quod si quis bona fide putans, se esse in eo statu, tamen re vera sit in mortali, hoc peculiare habet hoc Sacramentum, ut in omniui sententia cum attritione illud mortale remittat; nam propterea dicitur, auferre reliquias peccatorum, id quod pluribus explicat Theologi.

2. Huc ergo pertinent peccatores, de quibus notat, Primo, Coninch. *d. 19. de Sacram. dub. 6. num. 19.* citans Suar. *d. 42. de Extrem. Vnct. sect. 1. n. 10.* si post peccatum commissum, v. g. post duellum, tempus superfuit, quo vulneratus poenitere potuit, præsumendum esse, saltem per attritionem poenituisse, nisi contrarium clarè constet, quod clarè constat, difficile est. Quare, si sit à sensibus abalienatus, unde non possit, nec conteri nec, Sacramentalem Absolutionem cum attritione suscipere, erit regulariter per Extremam-Vnctionem rescindendus, quia regulariter præsumitur attritus & non potest de statu actuali peccati constare. Vide omnino, quæ dixi In *opusc. meth. comm. c. 5. §. 9.*

3. Notat Secundo Sanch. *Verb. Extrem. Vnct. n. 1.* suscipientem hoc Sacramentum, non debere esse excommunicatum, nam propterea, si sit, vel si timeatur esse ejusmodi, erit prius, sive absolute, sive sub conditione, si indiger, absolvendus; pro eo enim articulo quilibet Sacerdos hanc absolvendi potestatem habet, eo modo, & cum iis oneribus, quæ supra de *Sacram. Penit. tract. de cas. reser. c. 12. §. 4.* pluribus explicimus.

4. Dices. Si suscepturus hoc Sacramentum debet existere in gratia, ut dictum est, n. 1. quo modo ad ministrandum illud infirmo alienato à sensibus, de quo solum nunc est locutio, satis est mihi ministranti, si illum attritum, dumtaxat esse præsumam?

5. Respondeo, hunc nodum solvit Suarez, 3. *p. tom. 4. d. 42. de Extrem. Vnct. sect. 1. n. 10.* & ego indicavi, dum eodem num. 1. dixi, (vel bona fide putans se esse in gratia. Cum enim dictus Suarez sibi sic objecisset, *Fidelis non potest licitè accipere hoc Sacramentum cum sola attritione cognita: ergo, nec Minister potest licitè dare;* Cum inquam, sic objecisset, ita respondet, *Vtique potest, quia si conferat, Sacramentum non carebit effectu suo.* Diximus enim supra, Sacramentum hoc facere de attrito contritum, quoties suscipiens non peccat de novo in ejus susceptione. Sed ille recipiens de quo loquimur, non peccat de novo, nam ratione talis status in quo est à sensibus destitutus, est incapax novi peccati, & alius supponitur attritus, quo pacto absulit obicem gratiæ, ergo sit contritus virtute hujus Sacramenti, recipique gratiam, & consequenter Minister illi hoc Sacramentum conferre digne poterit. Hæc Suarez.

§. V. Infirmus.

1. **E**iusmodi sunt omnes ii, qui & vulnera quibusdam aliis accedat, qui volunt, ut præter vulnere non accedat, qui ex morfu Vipere, vel rabide Canis, qui ex humorum inordinatione, qui ex morbo, qui ex nativitate, ut etiam mulieres, quæ ex prægnatione, vel partu esse, iuxta prudentis, & quidem benignum iudicium dicantur, possunt Extremam-Vnctionem suscipere, si in lecto non iaceant.

2. At vero Qui mortis supplicio sunt afflicti, periculosam navigationem aggressi, qui ad præparandum vis atrox præparantur, nec licet, nec valet eamdem Vnctionem suscipere, quia ut sic non sunt firmi.

Immo Suarez, *dicta d. 42. sect. 2. n. 4.* sustinet, non esse illicitam, sed invalidam esse collationem hujus Sacramenti factam Infirmis, qui prudenti iudicio non præparantur, quod certe probabile est: quia hoc Sacramentum institutum est pro fine vitæ. Sed est etiam probabiliter validam, & licitam, ut sustinet Coninch. *l. 1. p. 1.* quia Tridentinum *sess. 14. cap. 3.* dicit, hoc Sacramentum conferendum esse Infirmis, præsertim periculo decessus ventibus. Notandum enim, est illud (*præsertim*) quod indicat posse, quoad valorem etiam aliis Infirmis.

3. Quid si sit dubium, an Infirmus sit in articulo? Respondeo, etiam in prædicta sententia Sacramentum ministratur, (ait Capeavilla) de ministr. *Vnct. d. 1. n. 1.* huic Extrema-Vnctio. Sed expectetur (inquit Cillapalaus) de *Ext. Vnct. d. 1. n. 1. p. 6. numero 11.* decessus periculo. Vtraque sententia est probabilis, præprior magis est animæ favens, adeoque libentius accipienda.

4. Et quidem adverte, etiam in prædicta sententia, (quam certe esse in praxi sequendam, & non tam Coninch, ipse vsus Fidelium communis ostendit) periculum esse expectandum, non vero vitæ desperationem. Nam concors est Theologorum vox, Extremam-Vnctionem esse conferendam, quando sensus, & concors recipientis vigent, ut nimirum reverenter, & cum reverentia dispositione recipiatur. In quo tamen rigore loquitur Catechismus, *p. 2. de Vnct. c. 6. n. 9.* *Gravissimum, inquit, peccatum, qui illud tempus agendi, & recipiendi solent cum jam omni salutis spe amissa, vitæ & sensuum re incipiat.*

5. Eiusmodi dictum lenit Quintanaduen, de *Ext. Vnct. sing. 8. n. 3.* dicens ad mortalem culpam incedendam, requiritur, ut tanta dilatio, dedita opera, & urgentia fiat.

6. Adhuc mitius Suarez *l. c. d. 42. sect. 1. n. 7.* Minus (ait) curare debent, ut hoc Sacramentum deus habundum sunt sui compotes. An vero hoc ita sit necessarium, ut eadem sub præceptum, Authores nihil dicant, nuper ut facile hanc obligationem imponam, saltem sub gravi. Hactenus Suarez, lege tamen exceptionem mox adhibendam.

7. Hæc quoad Ministros: Sed quid de ipso infirmo obligaturne sub mortali ad hoc Sacramentum accipiendum?

Respondeo, communem esse opinionem solum obligari sub veniali, quia hoc non est Sacramentum necessarium: Excipe, Primo, quando ex contemptu contritus cum gravi scandalo, quod certe non adeit, solum est, quod infirmus requisitus velit differre ad tempus, modius, sed adesset, inquit Coninch. *d. 19. dub. 10. c. 1.* & Layman. *tract. 8. de Ext. Vnct. cap. 7. n. 1.* quando requisitus ex nulla causa nollit, unde altissime concipere illum esse hæreticum, vel ob hominiam auctoritatem ad vilipendendum hoc Sacramentum mori possent. Denique Hurt. de *Ext. Vnct. diff. 1. 1.* locutionem esse, quod sequatur ejusmodi grave scandalum, mera omissione.